Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (deseti senat)

z dne 19. novembra 2020*

„Predhodno odločanje – Carinska unija – Uredba (EGS) št. 2913/92 – Carinski zakonik Skupnosti – Člen 29(1) in (3)(a) – Člen 32(1)(c) in (5)(b) – Uredba (EGS) št. 2454/93 – Člen 157(2) – Določitev carinske vrednosti – Transakcijska vrednost uvoženega blaga – Pojem ‚prodajni pogoj' – Plačilo v zameno za dodelitev pravice do izključne distribucije"

V zadevi C-775/19,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Finanzgericht Baden-Württemberg (finančno sodišče v Baden-Württembergu, Nemčija) z odločbo z dne 22. julija 2019, ki je na Sodišče prispela 22. oktobra 2019, v postopku

5th AVENUE Products Trading GmbH

proti

Hauptzollamt Singen,

SODIŠČE (deseti senat),

v sestavi E. Regan, (poročevalec), predsednik petega senata v funkciji predsednika desetega senata, E. Juhász in I. Jarukaitis, sodnika,

generalni pravobranilec: M. Szpunar,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Hauptzollamt Singen B. Geyer, agentka,

– za češko vlado M. Smolek, J. Vláčil in L. Dvořáková, agenti,

– za špansko vlado M. J. Ruiz Sánchez, agentka,

– za Evropsko komisijo C. Vollrath in M. Kocjan, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

* Jezik postopka: nemščina.

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 32(1)(c) in (5)(b) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307; v nadaljevanju: carinski zakonik), ter člena 157(2) Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe št. 2913/92 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 6, str. 3; v nadaljevanju Izvedbena uredba).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo 5th AVENUE Products Trading GmbH (v nadaljevanju: 5th Avenue) in Hauptzollamt Singen (glavni carinski urad v Singnu, Nemčija; v nadaljevanju: carinski urad) glede upoštevanja plačila, opravljenega v zameno za dodelitev pravice do izključne distribucije za določitev carinske vrednosti blaga, ki je bilo za sprostitev v prosti promet na ozemlju Evropske unije uvoženo iz tretje države.

Pravni okvir

Carinski zakonik

3 Carinski zakonik je bil razveljavljen in nadomeščen z Uredbo (ES) št. 450/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2008 o carinskem zakoniku Skupnosti (Modernizirani carinski zakonik) (UL 2008, L 145, str. 1), nato z Uredbo (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. oktobra 2013 o carinskem zakoniku Unije (UL 2013, L 269, str. 1, in popravek v UL 2013, L 287, str. 90). Vendar se je na podlagi člena 286(2) zadnjenavedene uredbe v povezavi z njenim členom 288(2) carinski zakonik uporabljal do 30. aprila 2016.

4 Člen 29 carinskega zakonika iz poglavja 3, naslovljenega „Carinska vrednost blaga“, iz naslova II – „Elementi, na podlagi katerih se uporabljajo uvozne oziroma izvozne dajatve ter drugi ukrepi, predpisani za blagovno menjavo“, je določal:

„1. Carinska vrednost uvoženega blaga je njegova transakcijska vrednost, to pomeni cena, ki je bila za blago ob prodaji za izvoz na carinsko območje Skupnosti dejansko plačana ali ki jo je treba plačati, po potrebi po uskladitvi, opravljeni v skladu s členoma 32 in 33 […]

[…]

3. (a) Dejansko plačana ali plačljiva cena je celotno plačilo, ki ga kupec opravi ali mora opraviti prodajalcu ali v prodajalčevo korist za uvoženo blago in vključuje vsa plačila, ki jih kot pogoj za prodajo uvoženega blaga kupec opravi ali mora opraviti prodajalcu ali tretji osebi zaradi izpolnitve prodajalčeve obveznosti. […]

[…]“

5 V istem poglavju je člen 32 navedenega zakonika določal:

„1. Pri določanju carinske vrednosti z uporabo člena 29 je treba dejansko plačani ali plačljivi ceni za uvoženo blago prišteti:

[…]

(c) avtorske honorarje in licenčnine za vrednoteno blago, ki jih mora kupec plačati neposredno ali posredno kot pogoj za prodajo vrednotenega blaga, kolikor ti avtorski honorarji in licenčnine niso bili vključeni v dejansko plačano ali plačljivo ceno;

(d) vrednost vsakršnih izkupičkov iz vsake ponovne prodaje, prepustitve ali kasnejše uporabe uvoženega blaga, ki gredo neposredno ali posredno v dobro prodajalca;

[…]

2. Vsak pribitek k dejansko plačani ali plačljivi ceni se z uporabo tega člena opravi izključno na podlagi objektivnih in določljivih podatkov.

[…]

5. Ne glede na odstavek 1(c):

[…]

(b) se plačila kupca za pridobitev pravice razširjanja ali ponovne prodaje uvoženega blaga k dejansko plačani ali plačljivi ceni za uvoženo blago ne prištejejo, če ta plačila ne predstavljajo pogoja za prodajo uvoženega blaga za izvoz v Skupnost.“

Izvedbena uredba

6 Člen 157 Izvedbene uredbe, ki je v poglavju 2, naslovljenem „Določbe v zvezi z avtorskimi honorarji in licenčninami“, iz naslova V – „Carinska vrednost“, je določal:

„1. Za izvajanje člena 32(1)(c) [carinskega] zakonika se za avtorske honorarje in licenčnine še posebej štejejo plačila za uporabo pravic v zvezi:

– s proizvodnjo uvoženega blaga (predvsem patenti, vzorci, modeli in tehnološko znanje)

ali

– s prodajo za izvoz uvoženega blaga (predvsem blagovne znamke in zaščiteni modeli)

ali

– z uporabo ali ponovno prodajo uvoženega blaga (predvsem avtorske pravice in proizvodni postopki, ki so neločljivo vključeni v uvoženo blago).

2. Če se carinska vrednost uvoženega blaga določa v skladu z določbami člena 29 [carinskega] zakonika, se brez poseganja v člen 32(5) [carinskega] zakonika avtorski honorar ali licenčnina prišteje k dejansko plačanim ali plačljivim cenam le, če se to plačilo:

– nanaša na blago, ki je predmet vrednotenja

in

– predstavlja prodajni pogoj za to blago.“

7 V tem poglavju 2 je člen 158(3) navedene uredbe določal:

„Če se avtorski honorarji ali licenčnine delno nanašajo na uvoženo blago, delno pa na druge sestavine ali sestavne dele, ki se blagu dodajo po uvozu, ali na storitve po uvozu, se avtorski honorarji ali licenčnine ustrezno porazdelijo zgolj na podlagi objektivnih in določljivih podatkov v skladu s pojasnjevalno opombo iz Priloge 23 k členu 32(2) [carinskega] zakonika.“

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

8 Družba 5th Avenue s sedežem v Nemčiji, ki se med drugim ukvarja s trgovino s tobačnimi izdelki in izdelki za kadilce, in družba Habanos SA, javna kubanska družba, ki izvaža cigare, sta 31. januarja 2012 sklenili pogodbo, imenovano „Exclusive Distribution Agreement“ (sporazum o izključni distribuciji, v nadaljevanju: EDA), na podlagi katere je družba 5th Avenue kot edini distributer pridobila izključno pravico za uvoz, prodajo in distribucijo cigar, ki jih proizvaja navedena javna družba, v Nemčiji in Avstriji. V zameno za podelitev te pravice do izključne distribucije v Avstriji se je družba 5th Avenue zavezala, da bo družbi Habanos za štiriletno obdobje plačala letni znesek, opredeljen kot „nadomestilo“, ki je znašal 25 % letnega prometa, ki je izhajal od prodaje cigar v tej državi članici.

9 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da je družba 5th Avenue cigare naročala na podlagi cenika in da je za uvoz teh proizvodov uporabljala odobreno carinsko skladišče v kraju svojega sedeža v Nemčiji. Ob začetku skladiščenju tega blaga je družba 5th Avenue carinskim organom prijavila dejansko plačano nakupno ceno, prevoznino in zavarovanje, ni pa vključila nadomestila, ki bi ga morala plačati na podlagi EDA za del blaga, prodanega v Avstriji. V tistem trenutku namreč še ni določila, v kolikšnem deležu se bo navedeno blago prodajalo v Avstriji ali Nemčiji. Cigare so bile ob izstopu iz navedenega skladišča sproščene v prosti promet po poenostavljenem postopku zaključka postopka z vpisom v računovodske evidence, ne da bi bile ponovno predložene carinskim organom.

10 Po opravljenem carinskem pregledu je nadzornik ugotovil, da je plačilo nadomestila, ki je določeno v EDA, element, ki je ločen od nakupne cene uvoženega blaga in ki ga je treba v skladu s členom 29(3)(a) carinskega zakonika upoštevati pri določitvi carinske vrednosti tega blaga.

11 Carinski urad je na podlagi stališča nadzornika izdal več odločb o odmeri uvoznih dajatev, med katerimi je odločba z dne 28. avgusta 2015, ki je edina predmet postopka v glavni stvari. V skladu s to odločbo je navedeni urad naknadno izterjal uvozne dajatve za blago, ki ga je družba 5th Avenue dala v postopek carinskega skladiščenja v obdobju od 21. februarja do 12. decembra 2013.

12 Družba 5th Avenue je 23. septembra 2015 zoper navedeno odločbo vložila ugovor.

13 Carinski urad je z odločbo z dne 22. novembra 2017 ta ugovor v bistvenem zavrnil kot neutemeljen.

14 Družba 5th Avenue je 6. decembra 2017 pri Finanzgericht Baden-Württemberg (finančno sodišče v Baden-Württembergu, Nemčija) zoper to odločbo vložila tožbo, ker plačila, opravljana iz naslova nadomestila za podelitev izključnih pravic za distribucijo, niso niti prodajni pogoj niti se ne nanašajo na blago, ki je predmet vrednotenja, v smislu člena 32(5)(b) carinskega zakonika in člena 157(2) Izvedbene uredbe. Po eni strani naj plačilo tega nadomestila ne bi bilo tako pomembno, da bi prodajalec zavrnil prodajo, če to ne bi bilo plačano. Navedeno nadomestilo je bilo namreč treba plačati le v zameno za pravico do izključne distribucije v Avstriji in samo za obdobje prvih štirih let. Po drugi strani naj bi pravica do izključne distribucije presegala pravico do razpolaganja z blagom za njegovo nadaljnjo prodajo in naj ne bi vplivala na vrednost blaga ob uvozu. Prodaja blaga naj namreč ne bi bila pravno izključena, če ne bi prišlo do dodelitve izključne pravice do distribucije.

15 Carinski urad trdi, da je treba nadomestilo iz postopka v glavni stvari, ne glede na to, ali se šteje za element, ki je ločen od nakupne cene, ali za avtorski honorar ali licenčnino, prišteti carinski vrednosti, ker predstavlja prodajni pogoj in se nanaša na uvoženo blago. V skladu s členom 32(1)(c) carinskega zakonika bi se namreč plačilo avtorskega honorarja ali licenčnine štelo za prodajni pogoj, če prodajalec ali z njim povezana oseba od kupca zahteva, da opravi to plačilo. Kadar sta, kot v obravnavanem primeru, prodajalec blaga in imetnik sorodnih pravic, ki mu kupec tega blaga plača avtorske honorarje za dodelitev teh pravic, ena in ista oseba, bi bilo treba šteti, da dobava blaga, za katero je potrebna licenca, ni odvisna le od plačila nakupne cene, ampak tudi od plačila avtorskega honorarja, kot naj bi odslej določal člen 136(4)(a) Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2015/2447 z dne 24. novembra 2015 o določitvi podrobnih pravil za uporabo nekaterih določb Uredbe št. 952/2013 (UL 2015, L 343, str. 558). Družba 5th Avenue naj poleg tega ne bi predložila dokazov, da bi družba Habanos dobavila blago, tudi če ta avtorski honorar ne bi bil plačan. Poleg tega naj bi se avtorski honorarji in licenčnine nanašali tudi na uvoženo blago. Izračunani naj bi bili namreč na podlagi prometa, ustvarjenega s prodajo tega blaga. Poleg tega naj kupec ne bi zaprosil za ozemeljsko zaščito.

16 Po mnenju predložitvenega sodišča nadomestilo iz postopka v glavni stvari, ki je določeno v EDA, ni element, ki bi bil ločen od nakupne cene v smislu člena 29(3)(a) carinskega zakonika, ampak spada med avtorske honorarje in licenčnine v smislu člena 32(1)(c) in (5)(b) navedenega zakonika v povezavi s členom 157(1), tretja alinea, in (2) Izvedbene uredbe. To nadomestilo naj bi bilo namreč plačano za uporabo pravic, ki se nanašajo na uporabo ali nadaljnjo prodajo uvoženega blaga. V skladu s sodbo z dne 9. marca 2017, GE Healthcare (C-173/15, EU:C:2017:195), bi bilo treba te avtorske honorarje in licenčnine torej prišteti nakupni ceni, če so izpolnjeni trije kumulativni pogoji, in sicer, če niso bili vključeni v dejansko plačano ali plačljivo ceno, če so povezani z vrednotenim blagom in če jih mora kupec plačati kot prodajni pogoj za vrednoteno blago.

17 Po mnenju tega sodišča sta prvi in tretji od teh pogojev v obravnavanem primeru izpolnjena. Po eni strani naj bi iz določb EDA izhajalo, poleg tega pa naj med strankama ne bi bilo sporno, da avtorski honorarji in licenčnine, plačani v zameno za pravico do izključne distribucije zadevnega blaga v Avstriji, niso bili vključeni v nakupno ceno blaga, ki se vrednoti. Po drugi strani naj bi bilo plačilo nadomestila iz postopka v glavni stvari prav tako prodajni pogoj. Če je prodajalec uvoženega blaga tudi dajalec licence, bi bilo namreč treba domnevati, da ta tudi od kupca, ki je tudi pridobitelj licence, poleg cene zahteva plačilo avtorskih honorarjev in licenčnin. Zato bi bilo treba šteti, da družba Habanos blaga, namenjenega distribuciji v Avstriji, ni dobavila brez plačila tega nadomestila ali da ga nikakor ni zagotovila pod istimi pogodbenimi pogoji, kot so bili dogovorjeni. V zvezi s tem naj ne bi bila upoštevna okoliščina, da naj bi ta obveznost prenehala po poteku štirih let, saj taka okoliščina ne dokazuje, da bi kupec v tem obdobju pridobil pravico do izključne distribucije, če navedeno nadomestilo ne bi bilo plačano. Prav tako naj ne bi bilo pomembno, da naj bi bilo nadomestilo iz postopka v glavni stvari dogovorjeno v okvirni pogodbi, kot je EDA, saj ta določa načelo plačila tega nadomestila ob vsakem poznejšem posamičnem nakupu.

18 Navedeno sodišče pa dvomi, da bi bil drugi pogoj izpolnjen. V zvezi s tem bi bilo treba po njegovem mnenju razlikovati med pravico do distribucije, na podlagi katere ima distributer pravico, da blago, uvoženo na določeno ozemlje, prvič proda naprej, in geografsko opredeljeno izključno pravico, na podlagi katere ta distributer pridobi pravico do izključne distribucije zadevnega blaga na tem ozemlju in uživa ozemeljsko zaščito. Če bi bila ta elementa na podlagi EDA brez razlikovanja zajeta z nadomestilom iz postopka v glavni stvari, bi imela samo pravica do distribucije jasno povezavo z uvoženim blagom, saj bi pravica do preprodaje ali distribucije tega blaga spadala v pristojnost razpolaganja z njim in bi bila torej vanjo vključena. Nasprotno pa bi pravica do izključne distribucije pomenila dodatno pravico, ki presega prenos pravice do razpolaganja z blagom. Iz tega naj bi izhajalo, da se avtorski honorar ali licenčnina, ki se zahteva za dodelitev pravice do izključne distribucije, ne bi več plačala v zameno za uvoženo blago, temveč zato, da prodajalec ne bi dobavljal drugim osebam na ozemlju, na katero se nanaša sporazum.

19 Če se za dodelitev geografsko opredeljene izključne pravice ne bi štelo, da je povezana z uvoženim blagom, se predložitveno sodišče poleg tega sprašuje, ali je treba to celotno nadomestilo prišteti nakupni ceni tega blaga za določitev njegove carinske vrednosti ali pa je treba vanj vključiti le del, ki ustreza vrednosti navedenega nadomestila, ki je v zvezi z blagom. Sodišče naj bi v točki 52 sodbe z dne 9. marca 2017, GE Healthcare (C-173/15, EU:C:2017:195), v zvezi s členom 158(3) Izvedbene uredbe razsodilo, da se avtorski honorarji ali licenčnine sicer delno nanašajo na uvoženo blago in delno na opravljanje storitev po uvozu, vendar bo uskladitev iz člena 32(1)(c) carinskega zakonika mogoče izvesti na podlagi objektivnih in določljivih podatkov, na podlagi katerih je mogoče oceniti znesek avtorskega honorarja ali licenčnin, povezanih s tem blagom. Ugotoviti bi bilo torej treba, ali je ta načela mogoče prenesti na postopek v glavni stvari. Če je tako, se postavlja vprašanje, na podlagi katerih meril je treba opraviti to porazdelitev v zvezi z nadomestilom iz postopka v glavni stvari, če ni nobenih objektivnih in določljivih podatkov, v smislu teh določb.

20 V teh okoliščinah je Finanzgericht Baden-Württemberg (finančno sodišče v Baden-Württembergu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali gre pri plačilih, ki jih kupec blaga poleg kupnine v višini, ki je odvisna od višine njegovega prometa, štiri leta enkrat na leto opravi za to, da lahko

– na nekem ozemlju,

– sploh prvič,

– ekskluzivno in

– stalno

distribuira blago, za avtorske honorarje ali licenčnine v smislu člena 32(1)(c) [carinskega zakonika], ki jih je treba na podlagi člena 32(5)(b) [carinskega zakonika] v povezavi s členom 157(2) [Izvedbene uredbe] prišteti dejansko plačani ali plačljivi ceni uvoženega blaga?

2. Ali je treba taka plačila v primeru pritrdilnega odgovora prišteti plačani ali plačljivi ceni uvoženega blaga samo sorazmerno in, če je tako, po katerih merilih?“

Vprašanji za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

21 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 32(1)(c) in (5)(b) carinskega zakonika v povezavi s členom 157(2) Izvedbene uredbe razlagati tako, da mora biti plačilo kupca uvoženega blaga, ki ga za omejeno časovno obdobje opravlja prodajalcu tega blaga, v zameno za to, da mu ta prodajalec dodeli pravico do izključne distribucije tega blaga na določenem ozemlju, in ki je izračunano na podlagi prometa, ustvarjenega na tem ozemlju, vključeno v carinsko vrednost navedenega blaga.

22 Opozoriti je treba, da je cilj prava Unije o carinskem vrednotenju vzpostaviti pravičen, enoten in nevtralen sistem, ki izključuje uporabo arbitrarnih ali fiktivnih carinskih vrednosti. Carinska vrednost mora torej odražati resnično ekonomsko vrednost uvoženega blaga in zato mora upoštevati vse elemente tega blaga, ki pomenijo ekonomsko vrednost (glej med drugim sodbe z dne 16. novembra 2006, Compaq Computer International Corporation, C-306/04, EU:C:2006:716, točka 30; z dne 20. decembra 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, točka 24, in z dne 20. junija 2019, Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, točka 22).

23 Zlasti na podlagi člena 29 carinskega zakonika je carinska vrednost uvoženega blaga njegova transakcijska vrednost, torej cena, ki je bila za blago ob prodaji za izvoz na carinsko območje Unije dejansko plačana ali ki jo je treba plačati, vendar s pridržkom uskladitev, ki jih je treba, če je to primerno, opraviti med drugim v skladu s členom 32 tega zakonika (glej med drugim sodbe z dne 16. junija 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, točka 24; z dne 9. marca 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, točka 31, in z dne 20. decembra 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, točka 25).

24 Kot je Sodišče že navedlo, je treba carinsko vrednost prednostno določiti na podlagi tako imenovane metode „transakcijske vrednosti“ uvoženega blaga (sodbi z dne 16. junija 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, točka 30, in z dne 20. decembra 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, točka 26). Ta metoda določitve carinske vrednosti se tako šteje za najprimernejšo in najpogosteje uporabljeno (sodbi z dne 12. decembra 2013, Christodoulou in drugi, C-116/12, EU:C:2013:825, točka 44, in z dne 16. junija 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, točka 30).

25 Cena, ki je bila za blago dejansko plačana ali jo je treba plačati, sicer praviloma tvori osnovo za izračun carinske vrednosti, vendar je ta cena dejavnik, ki ga je treba po potrebi uskladiti, če je to potrebno, da se prepreči določitev arbitrarne ali fiktivne carinske vrednosti (glej med drugim sodbe z dne 16. junija 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, točka 25; z dne 20. decembra 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, točka 27, in z dne 20. junija 2019, Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, točka 23).

26 V skladu s ciljem, ki mu sledijo pravila carinskega zakonika v zvezi z določitvijo carinske vrednosti in ki je naveden v točki 22 te sodbe, mora namreč transakcijska vrednost odražati resnično ekonomsko vrednost uvoženega blaga (sodbe z dne 12. decembra 2013, Christodoulou in drugi, C-116/12, EU:C:2013:825, točka 40; z dne 16. junija 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, točka 26, in z dne 20. decembra 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, točka 28).

27 Zato so elementi, ki jih je treba prišteti dejansko plačani ali plačljivi ceni za določitev carinske vrednosti uvoženega blaga, navedeni v členu 32 carinskega zakonika. Tako je treba v skladu z odstavkom 1(c) te določbe tej ceni prišteti avtorske honorarje in licenčnine za vrednoteno blago, ki jih mora kupec plačati kot pogoj za prodajo vrednotenega blaga, če ti avtorski honorarji in licenčnine niso bili vključeni v dejansko plačano ali plačljivo ceno.

28 Člen 157(2) Izvedbene uredbe v zvezi s tem določa, da je treba avtorske honorarje ali licenčnine prišteti k dejansko plačanim ali plačljivim cenam, če se to plačilo, prvič, nanaša na blago, ki je predmet vrednotenja, in drugič, predstavlja prodajni pogoj za to blago.

29 Vendar je treba ugotoviti, kot je Evropska komisija pravilno opozorila v pisnih stališčih, da se pojma „avtorski honorarji“ in „licenčnine“ iz teh določb nanašata le na plačila kupca prodajalcu iz naslova uporabe pravic intelektualne lastnine.

30 Kot je namreč razvidno iz člena 157(1) Izvedbene uredbe, se ta pojma nanašata na plačila za uporabo pravic, ki se nanašajo na izdelavo blaga, kot so med drugim „patenti, vzorci, modeli in tehnološko znanje“, na prodajo za izvoz blaga, kot so zlasti „blagovne znamke in zaščiteni modeli“, ter na uporabo ali ponovno prodajo tega blaga, kot so zlasti „avtorske pravice in proizvodni postopki, ki so neločljivo povezani z navedenim blagom“ (glej v tem smislu sodbo z dne 9. marca 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, točka 33).

31 V obravnavani zadevi pa je iz elementov, s katerimi razpolaga Sodišče, razvidno, da se plačila iz postopka v glavni stvari na podlagi pogodbenih določb, ki zavezujejo stranki iz postopka v glavni stvari, ne opravijo v zameno za dodelitev pravic intelektualne lastnine, temveč v zameno za dodelitev

pravice do izključne distribucije. Natančneje, nič v predložitveni odločbi ne kaže na to, da bi bila ta plačila dolgovana, ker je prodajalec dodelil morebitno licenco, ki se nanaša na pravice intelektualne lastnine, katerih imetnik bi bil.

32 Iz tega sledi, da se člen 32(1)(c) in (5)(b) carinskega zakonika ter člen 157(2) Izvedbene uredbe ne uporabljata v postopku v glavni stvari.

33 Ob navedenem je v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča v postopku sodelovanja med nacionalnimi sodišči in Sodiščem, uvedenem s členom 267 PDEU, naloga Sodišča dati nacionalnemu sodišču koristen odgovor, ki mu omogoča rešitev spora, o katerem odloča. Zato mora Sodišče po potrebi preoblikovati predložena vprašanja. Naloga Sodišča je namreč razložiti vse določbe prava Unije, ki jih nacionalna sodišča potrebujejo za odločanje v sporih, ki so jim predloženi, tudi če te določbe niso izrecno navedene v vprašanjih, ki jih postavijo ta sodišča (sodba z dne 12. marca 2020, Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle, C-769/18, EU:C:2020:203, točka 39).

34 Čeprav je predložitveno sodišče svoje prvo vprašanje formalno omejilo samo na razlago člena 32(1)(c) in (5)(b) carinskega zakonika ter člena 157(2) Izvedbene uredbe, ta okoliščina Sodišča ne ovira, da predložitvenemu sodišču poda vse vidike razlage prava Unije, ki bi mu lahko koristili pri presoji predložene zadeve, in sicer ne glede na to, ali se je nanje sklicevalo v svojih vprašanjih ali ne. Glede tega mora Sodišče iz vsega, kar je predložilo predložitveno sodišče, zlasti iz obrazložitve predložitvene odločbe, zbrati elemente navedenega prava, ki jih je treba razložiti ob upoštevanju predmeta spora v glavni stvari (sodba z dne 12. marca 2020, Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle, C-769/18, EU:C:2020:203, točka 40).

35 Ker je treba v obravnavanem primeru, kot je razvidno iz točk od 23 do 25 te sodbe, uskladitve, določene v členu 32 carinskega zakonika, glede transakcijske vrednosti uvoženega blaga v smislu člena 29 carinskega zakonika opraviti le, če so take uskladitve potrebne za to, da ta vrednost odraža resnično ekonomsko vrednost tega blaga, je treba preučiti, ali je, kot trdi Komisija, plačilo, kakršno je to iz postopka v glavni stvari, v konkretnem primeru že del carinske vrednosti navedenega blaga kot element cene, ki je bila dejansko plačana ali plačljiva, na podlagi člena 29 in zlasti njegovih odstavkov (1) in (3)(a).

36 Zato je treba šteti, da se prvo vprašanje, ki ga je zastavilo predložitveno sodišče, nanaša na to, ali je treba člen 29(1) in (3)(a) carinskega zakonika razlagati tako, da mora biti plačilo, ki ga v omejenem časovnem obdobju kupec uvoženega blaga opravi prodajalcu tega blaga v zameno za dodelitev pravice do izključne distribucije tega blaga na določenem ozemlju in ki je izračunano na podlagi prometa, ustvarjenega na tem ozemlju, vključeno v carinsko vrednost navedenega blaga.

37 V zvezi s tem je treba poudariti, da „dejansko plačana ali plačljiva cena" v smislu člena 29(1) carinskega zakonika v skladu z odstavkom 3(a) tega člena ustreza celotnemu plačilu, ki ga kupec opravi ali mora opraviti prodajalcu za uvoženo blago, in zajema vsa plačila, opravljena med njima kot „prodajni pogoj" za to blago.

38 Iz tega izhaja, da mora biti plačilo, ki ga kupec opravi prodajalcu, vključeno v transakcijsko vrednost zadevnega blaga, če je to plačilo del „prodajnih pogojev" za to blago v smislu člena 29(3)(a) carinskega zakonika.

39 Ta ugotovitev je poleg tega potrjena s členom 32(5)(b) tega zakonika, ki nasprotno, prav v zvezi s plačili kupca v zameno za pravico do distribucije ali do nadaljnje prodaje uvoženega blaga, določa, da se ta plačila ne prištejejo dejansko plačani ali plačljivi ceni, če niso tak prodajni pogoj za to blago.

40 Čeprav nobena določba carinskega zakonika ali Izvedbene uredbe ne vsebuje opredelitve pojma „prodajni pogoj“ v smislu člena 29(3)(a) tega zakonika, je iz sodne prakse Sodišča razvidno, da je treba za ohranitev prednosti metode transakcijske vrednosti pojme iz tega člena 29 razlagati široko (glej v tem smislu sodbo z dne 12. decembra 2013, Christodoulou in drugi, C-116/12, EU:C:2013:825, točka 45).

41 Tako je Sodišče v zvezi s pojmom „prodajni pogoj“ iz člena 32(1)(c) carinskega zakonika že razsodilo, da plačilo pomeni tak „prodajni pogoj“ za vrednoteno blago, če je v okviru pogodbenih razmerij, sklenjenih med prodajalcem ali z njim povezano osebo in kupcem, to plačilo za prodajalca tako pomembno, da če navedenega plačila ne bi bilo, ta ne bi opravil prodaje (sodba z dne 9. marca 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, točka 60).

42 Ker je namen člena 32 tega zakonika natančno določiti transakcijsko vrednost uvoženega blaga v smislu člena 29 navedenega zakonika in tako sledi istemu cilju, kot je tisti iz člena 29, je treba šteti, da se ta razlaga pojma „prodajni pogoj“ uporablja tudi v okviru zadnjenavedenega člena. Ob upoštevanju zahtev po enotnosti pravnega reda Unije in njegove skladnosti morajo namreč pojmi, ki se uporabljajo v aktih, sprejetih na istem področju, imeti enak pomen, razen če zakonodajalec Unije ni izrazil drugačne volje (glej zlasti sodbo z dne 15. septembra 2016, Landkreis Potsdam-Mittelmark, C-400/15, EU:C:2016:687, točka 37 in navedena sodna praksa).

43 Iz tega izhaja, da je treba plačilo, kakršno je to iz postopka v glavni stvari, šteti za „prodajni pogoj“ za uvoženo blago v smislu člena 29(3)(a) carinskega zakonika, če je prodajalec to plačilo zahteval kot pogoj za izključno distribucijo tega blaga na zadevnem ozemlju.

44 Iz elementov, s katerimi razpolaga Sodišče, pa je razvidno, da je v skladu s presojo predložitvenega sodišča ravno tako, saj je to sodišče v predložitveni odločbi že ugotovilo, da prodajalec blaga, ker je tudi prejemnik zadevnega plačila, brez tega plačila ne bi dobavil tega blaga za njegovo izključno distribucijo na avstrijskem ozemlju, tako da je treba to plačilo šteti za del prodajnih pogojev za navedeno blago.

45 V zvezi s tem ni upoštevna, kot je poleg tega ugotovilo predložitveno sodišče, okoliščina, da je to plačilo določeno v okvirni pogodbi o izključni distribuciji, ne pa v vsaki poznejši posamični prodajni pogodbi za zadevno blago, ker pogoji, določeni v tej okvirni pogodbi, določajo pogoje, pod katerimi je treba opraviti vsako posamično prodajo (glej v tem smislu sodbi z dne 4. februarja 1986, Van Houten International, 65/85, EU:C:1986:53, točka 13, in z dne 23. februarja 2006, Dollond & Aitchison, C-491/04, EU:C:2006:144, točka 26).

46 Prav tako ni pomembno, da se lahko – kot je še navedlo to sodišče – navedeno plačilo izvede le v omejenem časovnem obdobju, v tem primeru v štirih letih, saj se spor o glavni stvari nanaša prav na določitev carinske vrednosti zadevnega blaga v tem začetnem obdobju, v katerem je prodajalec dejansko zahteval tako plačilo za izključno distribucijo svojega blaga.

47 Glede na vse zgoraj navedeno je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 29(1) in (3)(a) carinskega zakonika razlagati tako, da mora biti plačilo, ki ga v omejenem časovnem obdobju kupec uvoženega blaga opravi prodajalcu tega blaga v zameno za dodelitev pravice do izključne distribucije tega blaga na določenem ozemlju in ki je izračunano na podlagi prometa, ustvarjenega na tem ozemlju, vključeno v carinsko vrednost navedenega blaga.

Drugo vprašanje

48 Glede na odgovor na prvo vprašanje na drugo vprašanje ni treba odgovoriti.

Stroški

49 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (deseti senat) razsodilo:

Člen 29(1) in (3)(a) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti je treba razlagati tako, da mora biti plačilo, ki ga v omejenem časovnem obdobju kupec uvoženega blaga opravi prodajalcu tega blaga v zameno za dodelitev pravice do izključne distribucije tega blaga na določenem ozemlju in ki je izračunano na podlagi prometa, ustvarjenega na tem ozemlju, vključeno v carinsko vrednost navedenega blaga.

Podpisi